

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Avançament editorial El president, a les llibreries

El Carles Puigdemont més íntim

El periodista i director de cinema Carles Porta despulla a 'L'amic president' (La Campana) la figura de Carles Puigdemont per mitjà d'anècdotes personals a partir de vivències compartides en una amistat que es remunta als anys vuitanta del segle passat. L'autor de 'Tor, tretze cases i tres morts' i de 'Li deien pare' traça un retrat íntim del president i el seu entorn, així com de la seva trajectòria personal i professional, amb el darrer Cap d'Any com a fil conductor.

Té collons, Puigdemont: president de Catalunya! ¿Ets tu? Estic assegut al sofà, mirant la tele, amb una copa de vi i una barreja estranya d'emocions. Estic content, però espantat i, sobretot, perplex. ¿Ets el mateix Puigdemont que conec des dels anys vuitanta? Sí, ets tu, et veig igual, però tot el que t'envolta et fa molt diferent.

És diumenge, 10 de gener. Com tanta gent que no ho havia fet mai fins avui, m'estic empassant la sessió d'investidura que s'emet per televisió. Et veig, et sento, i veig i sento el meu amic, el Pugi. Tu em dius Xarli i jo a tu Pugi, més fàcil que Puigdi, com et diuen alguns a Girona. Veig a la tele el Pugi que conec des que les nostres nòvies d'aleshores, l'Elianne i la Roser, vivien en un pis d'estudiants de Cerdanyola i tu i jo érem els borinots que les visitàvem els caps de setmana. Tu venies de Girona, on treballaves al diari El Punt, i jo de Lleida, on treballava al Segre. Vam connectar de seguida.

He sentit tot el teu discurs institucional: correcte. Però després, a la rèplica, t'he vist a tu en estat pur. Que bé que t'ho has passat, *punyetero*. No t'ho han posat gaire difícil, a tu t'agradaria que hi hagués més nivell, sobretot intel·lectual. T'apassiona la política i el debat, i, com més n'hi ha, més bé t'ho passes. Se'm fa estrany pensar que fa quatre dies celebràvem junts el Cap d'Any! A les sis del matí tu en-

cara tenies corda per defensar amb veumena la teva gestió a Girona i la Convergència en què creus. Si no t'arribo a tallar, no te n'hauries anat a dormir. I això que la resta ja feia estona que érem cadàvers.

La primera notícia que el teu nom sonava com a president la vaig tenir ahir, dissabte 9 de gener, mentre dinava en un restaurant al Priorat, a Marçà. Em van entrar tres *whatsapps* gairebé simultanis: d'una amiga, del director general de Canal Plus i de la Isabel Martí, editora de La Campana, que a tu ja et va editar el *Cata... què?* l'any 94 i sap que ens coneixem molt. Em deia: «El teu amic, president. N'has de fer un llibre». A la taula del costat hi havia tres noies joves que estaven molt atentes a Twitter i als missatges que rebien. Una d'elles, força guapa, els anava comentant constantment en veu alta. Jo dinava amb dos amics i, en un moment donat, ens la vam quedar mirant tots tres. Ella va notar les nostres mirades i es va quedar muda. Jo li vaig somriure i li vaig dir: «Continua, continua, que ens interessa molt».

—Confirmat: hi ha acord. A les quatre, roda de premsa per anunciar-ho. President, Carles Puigdemont.

Ho va dir il·lusionada, com volent que tothom al restaurant sentís la notícia. A la taula que hi havia entre la seva i la meva seien un home gran vestit per semblar més jove i una noia jove vestida per sem-

blar més gran. El paio de seguida va saltar com si li haguessin punxat el cull!

—No m'ho crec! Sóc de la CUP del Priorat i no en sé res. No pot ser!

L'home s'anava empenyant tot sol. Com si estigués convençut que era ell en persona qui havia d'autoritzar qualsevol pacte i el nom del president. La noia guapa, com si fos una metralladora de paraules, va replicar:

—Jo també sóc de la CUP! CUP de Reus! Secretariat de comunicació! Et dic que és veritat!

Cada frase era com una bufetada a la cara d'aquell paio. Atordit, va intentar remugar alguna cosa, però, davant de la contundència de la noia, es va estimar més callar. Nosaltres ja havíem acabat i, mentre anàvem cap a la porta, vaig passar pel costat d'ella i li vaig dir:

—M'ha agradat molt saber per tu que un dels meus millors amics serà president de la Generalitat.

Es van quedar totes tres amb cara de «¿Què diu ara aquest carallot?».

Estava content. I encara ho estic. Em ve molt de gust explicar a tothom qui ets i com ets, Puigdemont. Ets un tio collonut, però, ¿saps què? Que hi he estat rumiant una mica i tinc por de perdre't. Em fa por que ara que t'hauré de compartir amb tothom, perquè seràs de tothom, et desintegram. I si jo sento una mica de basarda, què deuen sentir la teva dona, la Mars, i

les teves filles, la Magalí, de vuit anys, i la Maria, de sis. Vist des de dins, i parlant en plata, és una putada. Però segur que pasat l'impacte dels primers mesos ho superaran. A tu potser et costarà més, perquè si ja et costava pair que amb allò de l'alcaldia de Girona no t'hi podies dedicar tant com tu volies, imagina't ara que el despatx el tindràs a Barcelona. Al Palau de la Generalitat, noi. Redeu! Sort que no has de pagar la calefacció de la teva butxaca, perquè allò és molt gran.

En fi, la Mars i les nenes són molt llestes i t'estimen. T'ho perdonaran i n'estaran orgulloses. Segur.

Saben, i a més tu ja els ho deus haver dit, que ho fas pel país. També tinc por que et destrossin, però això ja no em preocupa tant, perquè no em prendrà l'amic.

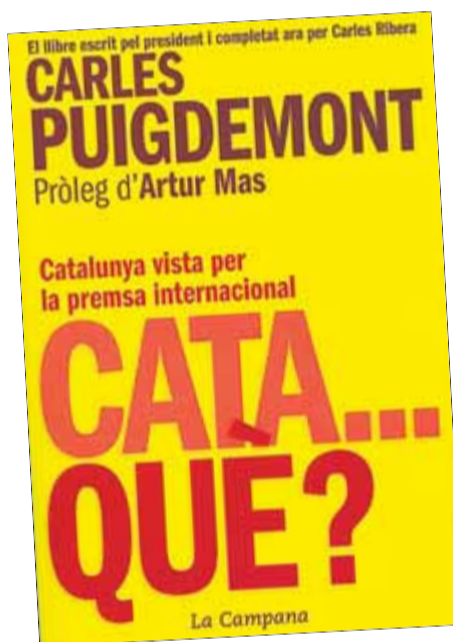
Ser president de la Generalitat no és el mateix que ser alcalde, ni que sigui de Girona. Per a tu, arribar a l'alcaldia va ser un somni fet realitat. Però això que siguis president de Catalunya, en aquest moment de la història, i de la manera com ha anat tot, noi, a mi encara em costa de creure, com si no pogués ser veritat.

Fa quatre dies, la nit de Cap d'Any, just acabar les campanades, ens vam abraçar i et vaig dir: «Em fa molta il·lusió entrar al 2016 al teu costat». Però, collons, Pugi, no m'imaginava pas que m'estava abraçant al futur president de Catalunya! Ni tu que ho series! ■

Carles Puigdemont, el 1989, a la redacció d'El Punt a Girona ■ ARXIU

Catalunya a la premsa mundial

El Carles Puigdemont periodista va publicar l'any 1994 'Cata... què?', una investigació sobre el tracte del fet català a la premsa internacional des del 1926. El també periodista Carles Ribera recull ara el testimoni de l'avui president i completa aquell treball fins als nostres dies en una nova edició a cura de La Campana i amb pròleg de l'expresident Artur Mas. El llibre constata el salt internacional experimentat per Catalunya en l'agenda informativa del periodisme mundial.

Introducció

■ **Carles Puigdemont (1994)**

«Sempre que parlo amb un català em diu el mateix». Jean-Luc, un jove francès, llicenciat en econòmiques, acabava d'escoltar la meva contesta a la pregunta de si jo era espanyol, i va fer un gest com si es tornés a topar amb la cançó de l'enfadós. Érem en una festa, a la qual assistia gent de diversa procedència, i m'havia sentit conversar amb unes companyes de les illes Canàries, de manera que la pregunta era justificada. La resposta que vaig donar, positiva i negativa alhora –el meu passaport diu inevitablement que no sóc res més que espanyol, però la meva nació és Catalunya–, no el va sorprendre i ens vam posar a parlar, naturalment, d'Europa. De com es podia aspirar a la independència i ser al mateix temps partidari de la Unió Europea. «Sempre que parlo amb un estranger em fa la mateixa pregunta», li vaig contestar, i es va posar a riure. L'anècdota serveix per il·lustrar allò que m'ha mogut a recollir, tant com m'ha estat possible, que probablement no sigui molt, la informació apareguda a la premsa escrita de l'estranger que tractés de Catalunya, en qualsevol dels seus aspectes. És a dir, la debilitat que tenim els catalans per procurar-nos una imatge exterior pròpia, la coqueteria de presentar-nos més com ens agradaria ser que no pas com som, per sort o per des-

gràcia, l'afany divertit de competir amb l'adversari en la conquesta de l'espai propagandístic. En definitiva, l'esquizofrènia permanent a què ens aboquen els prefixos «bi» i «co» que ens han enganxat a la nostra existència (bilingüisme, binacionalitat, cooficialitat), i que ens fa comportar de vegades d'una manera curiosa. Tan curiosa com ho pot ser, per exemple, el següent fet protagonitzat per un diputat del PSC durant unes vacances a l'estranger: quan va estar segur que ningú no el mirava, que no hi hauria fotògrafs que el comprometrien i que el gest que anava a fer passaria desapercebut, va enarborar la bandera independentista al vaixell amb el qual feia una travessa per les Landes.

[...] Que els catalans podem aspirar a evitar la inefable identificació de la nacionalitat que ens fan portar al passaport –espanyola o francesa– i a poder anar pel món sense haver de fer les explicacions a què al·ludia Vallverdú i que molts acostumem a donar quan algú ens interroga amb aquella angelical pregunta: «Cata... what?». Seria aquesta una situació còmoda, suficient? Que cadascú cregui el que vulgui i faci el que consideri més convenient. Però és el model de projecció exterior a què em sembla que ens acostem més, i del qual encara estem molt lluny malgrat alguns avenços notables. En aquest treball hi ha alguns exemples d'ai-

xò. I que ens vegin d'una manera o altra no depèn tant del periodista i del mitjà de comunicació sinó de la gent –polítics i societat en general– del país. I, de vegades, mirar-nos al mirall ens produeix un efecte estrany. Quan no som com voldríem ser, la nostra pròpia imatge ens pot crear rebuig o frustració. Però, i és el que confio, també es pot donar el cas que ens faci conèixer-nos millor i ens estimuli a perseguir la manera de ser més presentables davant del mirall.

Pròleg

■ **Carles Ribera (2016)**

[...] El gran salt endavant

L'atenció de la premsa d'altres països sobre Catalunya ha experimentat una acceleració brutal en els últims temps. Situem el punt clau el 2009, amb l'arrencada de les consultes sobiranistes. D'Arenys de Munt al món. En aquest període, a casa nostra s'han aconseguit dues fites fenomenals de cara al reconeixement exterior. La primera, l'increment progressiu del nombre de ciutadans que es mostren obertament a favor de la independència. Sense nosaltres, no hauria estat possible, naturalment. La segona, lligada a la primera, fer el cas català reconeixible i identificable als ulls del món com una realitat política més enllà de l'espurneig

puntual al mapamundi generat per la notorietat de figures individuals o el prestigi d'un club esportiu.

Fa vint anys Catalunya ja era coneguda, o potser era una semidesconeguda evocadora. Una curiositat cultural, antropològica, que emergia de tant en tant associada a un conflicte polític espanyol o a un esdeveniment internacional esportiu o festiu. Avui Catalunya té entitat política individual. Som a l'agenda mediàtica internacional amb carpeta pròpia per més que estigui associada al gruixut dossier espanyol. El canvi no ha estat immediat. Ha sigut la resposta a una evolució que dona sentit ple i el sentit dinàmic exacte al concepte «Procés».

Amb la tecla del *fast forward* ben premedada durant els últims anys. Del 2009 ençà s'han escrit centenars d'articles als diaris més prestigiosos dels cinc continents. Sense exagerar. S'han publicat desenes de fotografies impactants de les demostracions de civilitat del nostre poble. S'han redactat informes i contrainformes en ambaixades, agències d'intel·ligència i assessories polítiques i econòmiques de tot el món occidental. L'opinió pública exterior ens coneix més. L'opinió publicada ens coneix molt. No som independents, encara, però s'ha fet molta feina de cara a l'exterior. Molta feina que és a l'abast des de l'ordinador de qualsevol llar catalana. ■